

Doba podzimní

Nastala studená rána,
šedivé podzimní dny.
Děti již do školy odešly,
vlaštovky odlétly.

Stromy se oblékly do zlata,
v slavnostní halí se šat.

Jak dlouho tak krásně
budou vypadat?

Jen krátkou chvíli zazářily,
slavnostně oděné.

Když první vítr zafoukal,
všechnu jim jejich krásu vzal,
a dohola je očesal.
Stojí teď holé,
a ty díváš se
přes ty holé větve v dál.

Vyhlížíš sluneční paprsek
jež by Tě zahřál,
a Ty bys v jeho jasu
trochu pookřál.

Je jich tak málo!
Tak málo, v podzimní čas.

Možná, že také podzim
života svého prožíváš.

Zůstal jsi
jak opadaný strom,
bez listí, bez ovoce,
v zahradě stát.

Zůstal jsi sám.
Děti odešly,
vše kolem tebe utichlo.

Čas, plody tvé práce,
lásky i trpělivosti,
odnesl, a běžel dál.

Zůstal jsi jak holý strom
v zahradě stát.
Zůstal jsi sám.

Sám uprostřed
podzimních dnů.
Sám ve svém pokoji,
sám v zahradě,
sám uprostřed lidí,
sám v přeplněných ulicích.
Jsi sám.

Samota, jak podzimní
déšť studí tě,
a honí z místa, na místo.

Vyhlížíš sluneční paprsek
jež by tě zahřál,
pohladil,
a dodal nových sil jít dál.

Jak málo je těch slunných dnů
v podzimní čas.

Jak málo je těch
vlídných slov,
úsměvů, jež rozzáří
tvou tvář.

Jak málo je těch,
kteří s láskou potěší,
podají sklenici vody,
která osvěží,
aby jsi mohl jít dál.

Možná jsi sám proto,
že Pán Bůh má s Tebou
ještě plán.

Ted' už máš čas
s Ním promluvit.
Máš čas si sednout,
a Jemu naslouchat.

Máš čas se ztišit k modlitbě.
Máš čas Mu děkovat,
za život, který On Ti dal,
i za to, co jsi nedostal.

Pak zlaté záblesky
slunečních paprsků
dopadnou na Tvé
znavené ruce,
na Tvoji vráscitou tvář,
v podzimní čas.

Vděčnost rozzáří Tvé srdce!
Vždyť nejsi sám!

Je s Tebou všemohoucí Bůh,
Tvůj Stvořitel,
Tvůj Pán.
I v podzimní čas.